

Sygn. akt: I C 919/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: stażysta Zuzanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2020 roku w W. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko **W. L.**

- o zapłatę

1) oddała powództwo w całości;

2) ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

2. (...)

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 09 października 2020 r.

Sygn. akt I C 919/19 upr

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2019 r. powód (...) Sp. z o.o. w W. wystąpił z pozwem przeciwko W. L. domagając się zasądzenia kwoty 4.538,58 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych od 06 listopada 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu (k.3-4).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując zasadność roszczenia z uwagi na brak udowodnienia jego wysokości, a także brak wykazania, iż z pozwanym została zawarta umowa oraz podnosząc zarzut nieważności umowy, a następnie także występowania w umowie klauzul abuzywnych (k. 9v-10, k.74-76).

W piśmie datowanym na 06 grudnia 2019 r. powód zawarł oświadczenie o zmianie roszczenia w ten sposób, że domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 4.275,25 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych od 19 maja 2018 r. (k.17).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

W myśl art. 187 § 1 k.p.c., w każdej sprawie cywilnej na powodzie ciąży obowiązek dokładnego określenia żądania i wskazania faktów, na których powód opiera swoje żądanie. Z kolei rolą sądu jest dokonanie prawidłowej subsumcji podstawy faktycznej przytoczonej przez powoda pod odpowiednie normy prawa materialnego.

Zgodnie z twierdzeniami pozwu podstawą dochodzonego roszczenia była łącząca strony umowa pożyczki odnawialnej nr (...) z 25 sierpnia 2018 r., w oparciu o którą została pozwanemu udzielona pożyczka w kwocie **4.527,42 zł** (k.4).

Sformułowanie i określenie podstawy faktycznej powództwa w niniejszej sprawie miało istotne znaczenie, z tego względu, że była ona rozpoznawana w ramach postępowania uproszczonego. Taki rodzaj postępowania winny cechować szybkość i sprawność, dlatego ustawodawca przyjął w nim rozwiązania mające na celu zapobieżenie przedłużaniu procesu, a jednym z nich jest zakaz dokonywania zmiany powództwa wynikający z art. 505⁴ § 1 k.p.c., niezależnie do tego, czy nowe żądanie nadawałoby się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, czy też nie. Zakaz zmiany powództwa ma charakter bezwzględny, co oznacza, że dotyczy zarówno zmiany żądania, jak i zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie.

W myśl art. 321 § 1 k.p.c. sąd jest związany żądaniem zgłoszonym przez powoda w pozwie i nie może wbrew jego żądaniu m.in. uwzględnić powództwa na innej podstawie faktycznej, niż wskazana. Związanie sądu granicami żądania obejmuje nie tylko treści (wysokość) żądania, ale także uzasadniające je elementy motywacyjne. Żądanie powództwa określa bowiem nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna. Związanie sądu przy wyrokowaniu żądaniem jest wyrazem obowiązywania w postępowaniu cywilnym zasady dyspozytywności, zgodnie z którą to powód decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Niedopuszczalność wyrokowania co do przedmiotu nieobjętego żądaniem oznacza niemożność objęcia rozstrzygnięciem innych żądań niż przedstawione przez powoda. Rola sądu w procesie cywilnym sprowadza się zatem wyłącznie do oceny zasadności zgłoszonych przez powoda żądań. Powód jest dysponentem przedmiotu żądania i musi się liczyć ze skutkami procesowymi żądania, które sformułował.

Proces cywilny posiada charakter kontradyktoryjny, co potwierdzają unormowania zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, które są dysponentem toczącego się procesu. To strony winny przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, ponieważ ponoszą ryzyko wydania niekorzystnego dla nich rozstrzygnięcia. W aktualnym stanie prawnym Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ponieważ pozwany kwestionował istnienie swojego zobowiązania, na gruncie niniejszej sprawy obowiązek wykazania istnienia wierzytelności i jej wysokości, spoczywał na powodzie. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego adwokatem, dlatego należało przyjąć odpowiednio wysoki miernik staranności w zakresie konieczności podejmowania przez niego czynności procesowych.

Celem wykazania okoliczności zawarcia przez strony umowy pożyczki, powód przedłożył do akt sprawy dokumenty w postaci: (...) umowy pożyczki nr (...) z (...) r. (k.25-31), a także umowy pożyczki ratalnej nr (...) z 08 stycznia 2018 r. do wskazanej umowy ramowej pożyczki, w oparciu o którą pozwanemu udzielona została pożyczka w kwocie 4.850 zł.

Ponieważ materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu dotyczy zupełnie innej umowy niż ta, z której powód wywodził swoje roszczenie w pozwie, Sąd doszedł do wniosku, że strona powodowa nie wykazała, aby istotnie łączyła ją z W. L. umowa pożyczki nr (...) z 25 sierpnia 2018 r., na podstawie której wypłacono pozwanemu kwotę 4.527,42 zł, a jednocześnie nie mógł orzekać odnośnie zobowiązania pozwanego objętego umową pożyczki nr (...) z 08 stycznia 2018 r., gdyż stanowiłoby to niedozwolone wyjście poza żądanie.

W tej sytuacji w pkt 1 wyroku Sąd oddalił powództwo w całości, a także ustalił, iż koszty procesu ponosi strona powodowa, która przegrała spór sądowy (pkt 2 sentencji).

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...). J. Z.;

3. (...)

W., dnia 02.11.2020 r.

Sędzia Ludmiła Dulka-Twarogowska